

РЕШЕНИЕ

№ 7383

гр. София, 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 53 СЪСТАВ, в публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ**

при участието на секретаря **БИЛЯНА ЕМ. ПЕТРОВА**
като разгледа докладваното от **КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ** Гражданско дело № 20231110138798 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба, депозирана от **„ВК“ ЕООД**, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: област Смолян, общ. Неделино, гр. Неделино, п.код 4990, ул. „Паисий Хилендарски“ № 27, представлявано и управлявано от Венцислав Здравков Гочев – управител против **„МЛ – И-Г“ ЕООД**, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: област София (столица), общ. Столична, гр. София, район Витоша, п.код 1618, ул. „Борис Димовски“ 14А, ет. 2, ап. 1, представлявано и управлявано от Атанас Чавдаров Атанасов – управител, с която са предявени обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правно основание чл. 79, ал. 1 във вр. чл. 266 ЗЗД за заплащане на сумата от **12 420 лева**, представляваща дължимо възнаграждение за извършени строително-монтажни работи „Полагане на паваж Бехатон“ на обект „Военна рампа“ в гр. София, за която е издадена Фактура № 0000000104/01.12.2022 г. въз основа на протокол за приемане на СМР от 29.11.2022 г. за завършени и подлежащи на изплащане видове СМР на стойност **10 350 лева**, без включено ДДС или с включено ДДС в размер на **12 420 лева**, както и с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от **729,04 лева**, представляваща лихва за забавата върху главницата от **12 420 лева** за периода от 05.01.2023 г. до 07.07.2023 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 12.07.2023 г. до окончателното ѝ плащане.

Ищецът твърди, че ответникът **„МЛ – И-Г“ ЕООД** му е възложил извършване на строително-монтажни работи „Полагане на паваж Бехатон“ на обект „Военна рампа“ в гр. София. Посочва, че цената за извършените СМР е в размер на **10 350 лева**, без включено ДДС или с включено ДДС в размер на **12 420 лева**, като същият е изпълнил качествено и в срок своите задължения, като завършил и предал договорените СМР на ответника. Посочва, че всички извършени СМР са приети с протокол от 29.11.2022 г., подписан от страните, като в същия е отразено, че към 29.11.2022 г. след проверка на място е установено, че са извършени и подлежат на заплащане въз основа на протокола СМР - „Полагане на паваж Бехатон“ – 690 кв.м. по единична цена **15 лева** или обща стойност **10 350 лева**, без ДДС. Навежда твърдения, че във връзка с извършената дейност е издадена и предявена на ответника Фактура №

0000000104/01.12.2022 г., оформена съгласно ЗСч, за сумата от **10 350 лева**, без включено ДДС или с включено ДДС в размер на **12 420 лева**, за която твърди да е осчетоводена и при двете дружества. Заявява, че възложителят не е изпълнил задължението си да заплати дължимото възнаграждение, за което е издадена описаната по-горе фактура, поради което претендира и лихва за забава върху претендираната сума за периода от 05.01.2023 г. до 07.07.2023 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 12.07.2023 г. до окончателното ѝ плащане. Претендира разноски.

Ответникът „МЛ – И-Г“ ЕООД депозира отговор на искова молба в законоустановения за това срок по чл. 131, ал. 1 ГПК, с който оспорва вземанията. Навежда твърдения, че посочената в исковата молба работа не е надлежно възложена, впоследствие не е извършена качествено, не е приета по съответния ред, поради което исковата претенция се явява неоснователна. Оспорва наличието на договорни отношения между страните и на надлежно възлагане на претендираните СМР. Посочва, че между страните не е налице възлагане на дейностите за полагане на паваж, освен това не са налице споразумения, в които да уговарят единични цени, видове и количества СМР. В случай на евентуалност оспорва качеството на изпълнените СМР, както и на наличието на окончателен акт по тяхното приемане, което да породи задължение за извършване на плащане, с оглед на което твърди, че преди приемането на извършена работа възложителят не е дължал претендираните суми, поради което не е изпаднал в забава. Навежда твърдения, че процесната фактура не е достигнала до представителя на „МЛ – И-Г“ ЕООД Атанас Чавдаров Атанасов или до служител от счетоводството, поради което оспорва и нейното осчетоводяване. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени доводите и доказателствата на страните поотделно и в съвкупност по реда на чл. 12 и чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа страна следното:

Основен спорен въпрос между страните по настоящото производство е в наличието или липсата на валидно породени облигационни отношения между тях. С оглед твърденията на ищеца, че между страните съществува неформален договор за изпълнение на строително-ремонтни работи, същият представя относими и необходими писмени доказателства, а именно: Протокол за приемане на СМР от 29.11.2022 г. и Фактура № 0000000104/01.12.2022 г., издадена от ищцовото дружество за сумата от **10 350 лева**, без включено ДДС или с включено ДДС в размер на **12 420 лева**. Ответното дружество отрича наличието на правоотношение по възлагане на СМР - „Полагане на паваж Бехатон“, като протоколът за предаване по обр. 19 е подписан от служител на дружеството – П. Михайлов, геодезист, за който е представена длъжностна характеристика като писмено доказателство, с оглед на което ответникът счита, че посоченият служител не е имал право да подписва протокола по обр. 19 от 29.11.2022 г.

Между страните е безспорно, че полагане на паваж е действително извършено, като спорният въпрос между страните е относно приемането и качеството на извършената работа. В тази връзка ответното дружество представя писмени доказателства, а именно: Уведомително писмо до **ВК“ ЕООД** с изх. № 110 от 23.12.2023 г. по описа на „МЛ – И-Г“ ЕООД, Отговор на поканата от „ВК“ ЕООД до „МЛ – И-Г“ ЕООД във връзка с искане за отстраняване на забележки в обект „Военна рампа“, както и декларации за експлоатационни показатели на производителя „Инерт груп комерс“ ЕООД за типа продукт – 5 бр.

С Определение № 45628 от 20.12.2023 г. в закрито съдебно заседание е допуснато изслушването на съдебно-техническа експертиза, с която определеното от

съда вещо лице да даде заключение относно качеството и вида на вложените материали, относно състоянието на земното тегло и има ли недостатъци по отношение на извършените СМР към настоящия момент и налице ли е качествено изпълнение от страна на ищеца при СМР – полагане на паваж.

Посочената съдебно-техническа експертиза съдът кредитира като обоснована, логична и добросъвестно дадена. Заключение на вещото лице не е оспорено от страните в преклузивния за това срок по чл. 200, ал. 3 ГПК.

Съгласно приложените декларации за показатели на производителя „Инерт груп комерс“ ЕООД за типа продукт качеството и видът на вложените материали отговаря на нуждите на извършването на процесните СМР. Общото тегло на вложените материали като количество и вид е 3348,710 тона, което се формира както следва:

- Вид 0/63 мм – 2458,310 тона;
- Вид 0/40 мм – 248,320 тона;
- Вид 0/4 мм – 380,080 тона;
- Вид 12,5/16 мм – 258,600 тона;
- Вид 16/20 мм – 258,600 тона.

Вещото лице стига до заключение, че има места от общия двор, на които паветата потъват поради недостатъчно уплътнено „земно легло“. При извършен на 30.01.2024 г. физически оглед на положения паваж „Бехатон“ на обект „Военна рампа“, гр. София, бул. „Илиенци“ № 18 се установява, че паветата са положени качествено, въпреки че са 2 различни вида – с фаска и без такава. Поради не добре подготвено „земно легло“, което се изразява в уплътняване – трамбоване и валиране наредените павета, когато са подложени на големи натоварвания (например преминаване на камиони), имат потъване, което довежда до чупене на ръбчетата на паветата.

В публично заседание от 03.04.2024 г. съдът допуска разпит на свидетел на ищеца – Янко Славов, който е работил на обект „Военна рампа“, гр. София, като от показанията на същия се установява, че положеният на място пясък не е бил качествен, поради което след извършване на дейности по посяване и трамбоване на пясък вследствие на валежи е налице помръдване на положените павета. В рамките на разпита си свидетелят Янко Славов излага твърдения, че техническият директор П. Михайлов е отговорял за качеството и полагането на паветата, което свидетелско показание съдът кредитира, тъй като се подкрепя и от представените по делото писмени доказателства.

При разпита на свидетеля на ответната страна Събин Чавдаров Атанасов се установява, че при нареждане на паветата е имало участъци с голяма сниженост и вдлъбнати, което според същия се дължи на лошото качество на пясъка. В рамките на разпита си свидетелят Събин Чавдаров излага твърдения за лошо качество при работата при полагане на паветата, което с оглед на разпита на всички свидетели, съдебно-техническата експертиза по делото настоящият съдебен състав счита, че е в причинна връзка с недостатъчно уплътненото „земно легло“. Свидетелските показания от страна на свидетеля на ответната страна Събин Чавдаров Атанасов се кредитират от страна на настоящия съдебен състав по реда на чл. 172 ГПК, тъй като посоченият свидетел е роднина – брат на управителя на посочилата го страна.

Във връзка с процесните СМР е издаден протокол по обр. 19 относно приемането на посочената работа, като в същия се описват извършените СМР и дължимата за тях процесна сума. Ответникът навежда твърдения, че посоченият протокол е подписан от лице, което няма представителна власт по отношение на ответното дружество. Във връзка с така издадения протокол ищцовото дружество

издава Фактура № 0000000104/01.12.2022 г. за сумата от **10 350 лева**, без включено ДДС или с включено ДДС в размер на **12 420 лева**.

С Определение № 45628 от 20.12.2023 г. в закрито съдебно заседание е допуснато изслушването на съдебно-счетоводна експертиза, която да отговори на въпросите дали процесната Фактура № 0000000104/01.12.2022 г. е отразена в счетоводствата на страните по делото, както и на коя дата е направено осчетоводяването, какъв е общо размерът на задълженията на „МЛ – И-Г“ към „БК“ ЕООД по процесната фактура и ако има в какъв размер и на коя дата и какъв е размерът на законната лихва за забава върху главницата в размер на **12 420 лева**, с включен ДДС за периода от 05.01.2023 г. до 07.07.2023 г. С отговора на искова молба са поставени и въпросите ползвало ли е „МЛ – И-Г“ данъчен кредит по издадената от „БК“ ЕООД процесна фактура и какъв е размерът на сторените разходи, вкл. и задържани гаранции от страна „МЛ – И-Г“ във връзка с гаранционни ремонти и отстраняване на некачествени СМР.

Ищецът представя като писмени доказателства още 2 бр. фактури и 2 бр. протоколи по обр. 19, а именно Фактура № 96/06.10.2022 г. за сумата от **12 820 лева**, без включено ДДС и **15 384 лева** с включено ДДС, Фактура № 101/08.11.2022 г. за сумата от **14 955 лева**, без включено ДДС и **17 946 лева** с включено ДДС, Протокол за приемане на извършени работи от 06.10.2022 г., Протокол за приемане на извършени работи от 08.11.2022 г.

Във връзка с посочените относими и необходими доказателства с протоколно Определение от 14.02.2024 г. са поставени допълнителни задачи по допуснатата съдебно-счетоводна експертиза, а именно да бъде извършена справка в счетоводствата на двете дружества – насрещни страни по настоящото производство дали Фактура № 96/06.10.2022 г. и Фактура № 101/08.11.2022 г. са осчетоводени и от двете дружества и дали е налице плащане от страна на ответното дружество по тях.

Представеното от вещото лице заключение по съдебно-счетоводната експертиза съдът кредитира като обосновано и обективно дадено и неоспорено от страните в преклузивните за това срокове по чл. 200, ал. 3 ГПК.

Съдебно-счетоводната експертиза констатира, че при проверка на счетоводните регистри на ищеца и на подадените от последния документи по ДДС се установява, че процесната фактура № 0000000104/01.12.2022 г., както и представените фактура № 96/06.10.2022 г. и фактура № 101/08.11.2022 г. са коректно осчетоводени във воденото от него счетоводство за съответните месеци, в които посочените са били издадени, като по фактура № 96/06.10.2022 г. и фактура № 101/08.11.2022 г. има извършени плащания от страна на ответното дружество.

По процесната фактура № 0000000104/01.12.2022 г. е установена липса на погасяващо плащане от страна на ответника.

При извършена в рамките на допуснатата съдебно-счетоводна експертиза проверка на счетоводните регистри на ответника се установява, че представените фактура № 96/06.10.2022 г. и фактура № 101/08.11.2022 г. са надлежно и своевременно отразени в счетоводните регистри на ответника за съответните месеци, в които те са издадени. Установено е, че посочените фактури са включени в дневника за покупки за м.10.2022 г., респ. за м.11.2022 г., като са включени в подадена от ответното дружество Справка – декларация по ДДС в общата сума на получените доставки с право на пълен данъчен кредит. Ответникът е ползвал данъчен кредит в общ размер на 5537 лева по двете фактури.

По отношение на процесната фактура № 0000000104/01.12.2022 г., издадена във връзка с Протокол за приемане на извършени работи от 29.11.2022 г., липсват данни да

е осчетоводена от страна на ответното дружество. Процесната фактура не е отразена в дневниците за покупки на дружеството и не е ползван данъчен кредит по нея.

При изслушване на заключението по съдебно-счетоводната експертиза в открито съдебно заседание от 03.04.2024 г. вещото лице излага данни за представена от страна на ответника фактура от страна на трето за спора лице „ЗАГАТО“ ООД, която е с обща стойност **36 015,07 лева**, която е издадена за целия процесен период.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира от правна страна следното:

По иска по чл. 79, ал. 1 във вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД:

За уважаването на претенция с правно основание чл. 79, ал. 1 във вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД на основание чл. 154 ГПК в тежест на ищеца е да установи при условията на пълно и главно доказване съществуването на валидно облигационно правоотношение по договор за услуга – извършването на СМР, разновидност на договора за изработка, по който ищецът е изпълнил възложената работа изцяло, точно и в срок, размер на уговореното възнаграждение, което е станало изискуемо съобразно уговореното между страните, а при липса на изрична уговорка и по силата на закона – едновременно с приемането на работата от ответника или с изтичането на срока за приемането ѝ.

В тежест на ответника е разпределено с доклада по делото по чл. 146, ал. 1, т. 5 ГПК при установяване на горните факти да докаже погасяване на дълга в уговорения за това срок.

По делото са представени относими и необходими писмени доказателства, от които се извежда наличието на валидно облигационно правоотношение между страните, което следва да бъде квалифицирано като договор за изработка по смисъла на чл. 258 и следващи ЗЗД. Договорът за изработка по своята правна същност представлява консенсуален, двустранен, комутативен, възмезден договор, като при учреденото от него материално правоотношение за ищеца - изпълнител са породени две основни задължения – **1)** да извърши дължимите фактически действия по договора и **2)** да предаде работата на възложителя, а за ответника - възложител – да **1)** приеме /одобри/ извършената работа и **2)** да заплати уговореното възнаграждение на изпълнителя (арг. чл. 258 ЗЗД и чл. 266, ал. 1, изр. 1 ЗЗД).

Основна същностна характеристика на договора за изработка е, че той е неформален, като в тази връзка не се изключва възможността за сключване на договор с обвързващо страните действие при постигнато съгласие за създаване на облигационна връзка между страните, тъй като разпоредбата на чл. 163, ал. 1 ЗУТ не регламентира писмена форма за действителност на договорите за СМР, а форма за доказване и то в административните правоотношения по упражняване на строителния контрол, предмет на регулиране от цитираната разпоредба, а не в правоотношенията между страните по договора.

Въз основа на гореизложеното е допустимо договор за извършване на СМР да бъде сключен в устна форма като за доказване на съществуването на правоотношението, породено от същия, следва да се извърши с допустимите по процесуалния закон доказателствени средства.

Ищецът представя Протокол за приемане на извършена работа по обр. 19 от 29.11.2022 г., като в същия са описани извършените СМР и е посочена дължимата за извършената работа цена, а именно сумата от **10 350 лева**, без включено ДДС или с включено ДДС в размер на **12 420 лева**. Ответното дружество навежда твърдения, че положението в протокола по обр. 19 подпис е налице без надлежно учредена представителна власт по отношение на дружеството, като се излагат съображения, подкрепени с представена от ответника като писмено доказателство длъжностна

характеристика, че посоченото лице не е оправомощено да извършва подобни волеизявления от страна на дружеството – ответник.

От съществено значение за настоящия спор е обстоятелството, че страните по процесната сделка са еднолични търговски дружества - търговци по правно-организационната си форма по смисъла на чл. 1, ал. 2 ТЗ. Договорът е сключен от търговци във връзка с извършването от тях занятие, поради което сключеният договор за извършване на СМР е относителна (субективна) търговска сделка по смисъла на чл. 286, ал. 1 ТЗ. В закона е уредена презумпция за втория елемент от фактическия състав, че тази сделка е свързана с упражняването от него занятие – чл. 286, ал. 3 ТЗ – в този смисъл мотивите на Тълкувателно решение 3/ 2022 г. по тълк. д. № 3/2019 г. на ОСГТК на ВКС.

За неуредените в източниците на търговското право положения се прилага субсидиарно гражданският закон поради препращащата разпоредба на чл. 288 ТЗ, поради което приложими по отношение на процесния договор са правилата, уреждащи договора за изработка по чл. 258-269 ЗЗД. По отношение на представителната власт на лицата с търговско качество обаче е приложима специалната разпоредба на чл. 301 ТЗ, съгласно която когато едно лице действа от името на търговец без представителна власт, се смята, че търговецът потвърждава действията, ако не се противопостави веднага след узнаването. В тази връзка без значение е дали лицето без представителна власт е поставило под акта обр. 19 своя подпис под своето име или под името на възложителя, след като е ясно, че действа от името на търговеца - възложител. Подобни формални изисквания не се съдържат в самата норма на чл. 301 ТЗ и следователно няма основание за това в самия закон – в този смисъл Решение № 118 от 5.07.2011 г. на ВКС по т. д. № 491/2010 г., II т. о., ТК, докладчик съдията Боян Балевски.

Разпоредбата на чл. 301 ТЗ цели да се прекрати относителна висяща недействителност на договори и да се създаде сигурност и стабилност в отношенията между страни по такива договори и с нея се отнема възможността на търговци след продължителен период да се позовават на недействителност на договори, сключени от тяхно име без представителна власт. В разглежданата хипотеза представеното от ответника уведомително писмо до **ВК**“ **ЕООД** с изх. № 110 от 23.12.2023 г. по описа на „**МЛ – И-Г**“ **ЕООД** е изпратено в период, последващ полагането на подписа от страна на техническия ръководител на проекта и не е налице проведено от страна на ответното дружество пълно и главно доказване относно противопоставянето на протокола по обр. 19, поради което посочените действия го обвързват.

Прилагането на установената в чл. 301 ТЗ презумпция е обусловено не от "потвърждаване" на извършените от името на дружеството действия по смисъла на чл. 42, ал. 2 ЗЗД, а от "противопоставянето" на търговеца спрямо тези действия, за което законът не поставя изискване за спазването на определена форма или процедура – в този смисъл Решение № 37 от 1.04.2009 г. на ВКС по т. д. № 106/2008 г., II т. о., ТК, докладчик съдията Росица Ковачева.

На следващо място, в посоченото уведомително писмо от 23.12.2023 г. прави възражения относно качеството на изпълнението по договора за изработка. В тази връзка от съществено значение за настоящото производство е обстоятелството, че приемането на изработеното е както право на поръчващия, така и негово задължение (арг. от чл. 264 ЗЗД). Именно на това задължение кореспондира правото на изпълнителя да получи уговореното възнаграждение (чл. 266, ал. 1 ЗЗД). Възложителят е длъжен при приемането на работата да направи всичките си възражения за неправилно изпълнение на договорената работа, в противен случай, тя се счита за приета.

Следвало е именно при момента на подписване на протокола по обр. 19 от страна на служителя П. Михайлов, чието качество на технически ръководител на проекта се потвърди и от свидетелските показания на свидетелите по настоящото производство, да се позове на релевираното в отговора на исковата молба несъответствие в изработеното. Явните недостатъци трябва да се констатират именно при приемането на работата. След като това не е сторено, е преклудирана възможността на възложителя да реализира отговорността на изпълнителя за некачествено извършени СМР. Обстоятелството дали изработеното е съобразено с договора следва да се установи при обикновен преглед, когато недостатъците са видими, за каквито недостатъци е релевирано възражението от страна на ответника във връзка с неправилно фигурираните павета.

Не съществува спор в съдебната практика и правна доктрина, че в същината си приемането на извършената работа обхваща както едно фактическо действие – **1)** разместване на фактическата власт върху изработеното, чрез реалното му получаване от възложителя, така и правно действие – **2)** признание, че то напълно съответства на възложеното с договора, което всъщност е израз на одобряването му. Следователно, релевантно за приемането по смисъла на чл. 264, ал. 1 ЗЗД е или онова изрично изявление на възложителя, придружаващо реалното предаване на готовия трудов резултат, че счита същия за съобразен с договора, или онези конклюдентни действия, придружаващи фактическото получаване на изработеното, от които недвусмислено следва, че е налице мълчаливо изразено съгласие от последния за такова одобрение – в този смисъл Решение № 231 от 13.07.2011 г. на ВКС по т. д. № 1056/2009 г., II т. о., ТК, докладчик съдията Ваня Алексиева.

С оглед на заключението по съдебно-техническата експертиза, което съдът кредитира, паветата са положени качествено, като пропаданията са вследствие на не добре подготвено „земно легло“, което се изразява в уплътняване – трамбоване и валиране на наредените павета. С оглед на изложеното от страните в съдебните книжа по делото, от представените писмени доказателства и от установеното при изслушване на свидетелските показания следва да се направи заключението, че за посоченото обстоятелство не носи отговорност ищецът.

На следващо място, от представените по делото писмени доказателства може да се направи заключение за съществуващо валидно облигационно отношение за посочените във фактурите периоди, което е обвързвало страните и обстоятелството, че процесната фактура не е осчетоводена в ответното дружество е единствено относимо към установяване на данъчното задължение, но не и за задължението за заплащане на дължимото възнаграждение.

Приетото от настоящия съдебен състав съответства и на константната практика на ВКС, съгласно която установяването на изпълнената и приета работа може да се извърши с различни доказателствени средства - чрез писмени доказателства (приемо-предавателен протокол за конкретно извършени видове работи, двустранно подписан протокол за изпълнени СМР с посочени видове, количество и стойност и др.), съдебно-техническа експертиза, съдебно-счетоводна експертиза гласни доказателства. Двустранно подписаният протокол от 29.11.2022 г. по обр. 19 между страните за изпълнени видове СМР, в който са посочени количество – 690 кв.м., единична цена в размер от **15 лева**, единична мярка и обща стойност на отделните видове СМР в размер от **10 350 лева**, без включено ДДС или с включено ДДС в размер на **12 420 лева**, а именно полагането на паваж „Бехатон“ за посочената цена по своята същност представлява приемо-предавателен протокол за конкретно извършените видове СМР – в този смисъл Решение № 209/20.02.2018 г. на ВКС по т. д. № 1096/2017 г., I т. о.

Представените по делото от страна на ищеца 3 бр. фактури и 3 бр. протоколи по

обр. 19, заедно с представената от ответника фактура, издадена от третото за спора лица „ЗАГАТО“ ООД свидетелстват за продължително съществуващо облигационно правоотношение за съответния период, в който са издавани посочените частни документи, въз основа на което настоящият съдебен състав счита за установено при условията на пълно и главно доказване наличието на сключен между страните неформален договор за изработка с предмет извършване на процесните СМР.

С оглед гореизложеното и преценка на допуснатия и проверен доказателствен материал по делото, настоящият съдебен състав счита, че така предявеният иск по чл. 79, ал. 1 във вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД е изцяло основателен за сумата от **12 420 лева**.

По иска по чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

С доклада по делото по чл. 146, ал. 1, т. 5 ГПК е разпределено в тежест на ищеца да установи при условията на пълно и главно доказване наличието на основното задължение и настъпването на забава и размера на обезщетението за забава.

С оглед на уважаването на претенцията за главницата, настоящият съдебен състав намира, че акцесорната претенция за лихва за забава е основателна, тъй като вследствие на приемането от страна на възложителя на извършената от изпълнителя работа с Протокол за приемане на СМР от 29.11.2022 г. за завършени и подлежащи на изплащане видове СМР по обр. 19 и издадената въз основа на него Фактура № 0000000104/01.12.2022 г. не е налице погасяващо плащане от страна на ответното дружество, което се доказва и в рамките на допуснатата съдебно-счетоводна експертиза.

По отношение на размера на така заявената претенция в заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза, която съдът изцяло кредитира, е изчислен размерът на мораторната лихва за забава за процесния период от 05.01.2023 г. до 07.07.2023 г. по реда на чл. 86, ал. 2 ЗЗД във вр. с Постановление № 426 от 18.12.2014 г. на МС за определяне на размера на законна лихва по просрочени задължения. Лихвата за забава е в общ размер от **729,04 лева**, който се формира по периоди, както следва:

- от 05.01.2023 г. до 30.06.2023 г. при годишен лихвен процент на полугодие от 11.42 % лихвата е в размер от **697,36 лева**;
- от 01.07.2023 до 07.07.2023 г. при годишен лихвен процент на полугодие от 13,12 % е в размер от **31,68 лева**.

В тази връзка от заключението на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза обезщетението за мораторна лихва се определя в посочения размер и на това основание предявеният иск по чл. 86 ал. 1 ЗЗД е основателен за горепосочената сума.

По разноските:

С оглед изхода на спора на ищеца се дължат на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сторените от него разноски в общ размер от **1566,80 лева**, както следва: **525,96 лева** внесена държавна такса, **20,84 лева** внесена допълнителна държавна такса, **550 лева** внесен депозит за вещо лице, **1570 лева** възнаграждение за адвокат по Договор за правна защита и съдействие.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „МЛ – И-Г“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: област София (столица), общ. Столична, гр. София, район Витоша, п.код 1618, ул. „Борис Димовски“ 14А, ет. 2, ап. 1, представлявано и управлявано от Атанас Чавдаров Атанасов – управител да заплати на **„ВК“ ЕООД**, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: област Смолян, общ. Неделино, гр. Неделино, п.код 4990, ул. „Паисий Хилендарски“ № 27, представлявано и управлявано от Венцислав Здравков Гочев – управител на основание чл. 79, ал. 1 във вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД сумата от **12 420 лева**, представляваща дължимо възнаграждение за извършени строително-монтажни работи „Полагане на паваж Бехатон“ на обект „Военна рампа“ в гр. София, за която е издадена Фактура № 0000000104/01.12.2022 г. въз основа на протокол за приемане на СМР от 29.11.2022 г. за завършени и подлежащи на изплащане видове СМР.

ОСЪЖДА „МЛ – И-Г“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: област София (столица), общ. Столична, гр. София, район Витоша, п.код 1618, ул. „Борис Димовски“ 14А, ет. 2, ап. 1, представлявано и управлявано от Атанас Чавдаров Атанасов – управител да заплати на **„ВК“ ЕООД**, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: област Смолян, общ. Неделино, гр. Неделино, п.код 4990, ул. „Паисий Хилендарски“ № 27, представлявано и управлявано от Венцислав Здравков Гочев – управител на основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД сумата от **729,04 лева**, представляваща лихва за забавата върху главницата от **12 420 лева** за периода от 05.01.2023 г. до 07.07.2023 г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 12.07.2023 г. до окончателното ѝ плащане.

ОСЪЖДА „МЛ – И-Г“ ЕООД, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: област София (столица), общ. Столична, гр. София, район Витоша, п.код 1618, ул. „Борис Димовски“ 14А, ет. 2, ап. 1, представлявано и управлявано от Атанас Чавдаров Атанасов – управител да заплати на **„ВК“ ЕООД**, ЕИК: ***, със седалище и адрес на управление: област Смолян, общ. Неделино, гр. Неделино, п.код 4990, ул. „Паисий Хилендарски“ № 27, представлявано и управлявано от Венцислав Здравков Гочев – управител на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата от **1566,80 лева**, представляваща сторени разноси в исковото производство.

*Решението подлежи на обжалване пред **Софийски градски съд** в двуседмичен срок от връчването му на страните.*

Съдия при Софийски районен съд: _____